kartáčový otisk brožury a že, neshledav nic závadného, nařídil její vytisknutí, není zmateční stížnost v právu, pokládajíc obžalovaného již pro tuto jeho činnost za původce ve smyslu § 1 odst. (3) tisk. nov., a spatřujíc neúplnost napadeného rozsudku v tom, že se nezabýval v této příčině s doznáním obžalovaného.

Pokud zmateční stížnost vyslovuje názor, že by obžalovaný za onu svou činnost ručil po případě jako spolupachatel (spoluautor) podle všeobecných ustanovení trestního zákona, netřeba se s touto výtkou zabývati, ana stížnost, nedovolávajíc se žádného z případů původcovství nebo spolupůvodcovství, uvedených v § 1 odst. (3) pod čís. 1, 2 a 4 tisk. nov., nedoličuje, že se obžalovaný ve společném zlém úmyslu, vydati tiskem urážlivou brožuru (§ 1 tr. zák.), súčastnil s původcem brožury Janem Š-em nějak na jejím obsahu. To, co stížnost označuje za »spolupachatelství« ve smyslu ustanovení trestního zákona, poukazuje, jak plyne z jejích dalších důvodů, ke spoluvině na trestném činu Jana Š-a po rozumu § 5 tr. zák. Tuto spoluvinu vidí stížnost v tom, že obžalovaný opatřením prostředků, vytisknutím brožury, napomáhal k vykonání trestného činu Š-ova. Pojmově ovšem bylo by lze činnost tiskařovu posuzovati s tohoto hlediska. Ale zákon sám v §§ 7 a 10 (239) tr. zák. upravuje v mezích tam uvedených trestní zodpovědnost osob zúčastněných na vzniku a na rozšiřování tiskopisů jakožto zodpovědnost za sám zločin (přečin) spáchaný obsahem tiskopisu. Co stížnost uvádí o činnosti obžalovaného, činí ho, jak již řečeno, tiskařem brožury, a jeho zodpovědnost za to je taková, jak ji upravují §§ 7 a 10 (239) ta. zák., a jak ji pro obor souzeného případu zúžuje § 1 tisk. nov. Je tedy pochyben právní názor zmateční stížnosti, že by bylo sáhnouti k ustanovením obecnoprávním. S tohoto hlediska je proto právně nezávažnou spadající sem výtka neúplnosti rozsudku.

Čís. 4352.

Pod pojem »měr a vah« ve smyslu § 199 c) tr. zák. spadá nejen závaží, nýbrž i váha jako nástroj, jímž se váží.

Skutková podstata podle § 199 c) tr. zák. je splněna jen, je-li zfalšována váha v tom či onom smyslu, při čemž nerozhoduje, zda trvale, či jen přechodně, třebas i snadno odstranitelným způsobem.

Jiné nepoctivé manipulace při vážení mohou býti podvodem, nespadají však pod ustanovení § 199 c) tr. zák.

(Rozh. ze dne 9. ledna 1932, Zm I 1051/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Rozsudkem krajského soudu trestního v Praze ze dne 17. dubna 1931, pokud jím byla obžalovaná uznána vinnou zločinem podvodu podle §§ 197, 199 c) tr. zák., spáchaným tím, že dne 23. prosince 1930 ve svém stánku s rybami na tržišti v K., tedy při veřejné živnosti užívala

nepravé váhy, čímž kupující na svém majetku škodu trpěti měli, byl porušen zákon v ustanoveních § 197 a 199 c) tr. zák.; rozsudek ten se zrušuje a věc se odkazuje na krajský soud trestní v Praze k novému projednání a rozhodnutí, mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost na záštitu zákona právem vytýká, že oním rozsudkem byl porušen zákon, pokud soud ve zjištěném jednání obžalované shledal zločinnou kvalifikaci § 199 písm. c) tr. zák. Pod pojem »měr a vah« (Mass und Gewicht) spadá arciť nejen závaží, nýbrž i váha jako nástroj, jímž se váží (srov. rozh. býv. nejv. s. sbírka č. 246); než rozsudek nezjišťuje, že byla váha (t. j. nástroj, jímž obviněná vážila) zfalšována, a pokládá okolnost, zda tato váha byla správná, čili nic, za nerozhodnou. V tom však spočívá právní mylnost názoru rozsudku, neboť skutková podstata kvalifikovaného zločinu podvodu podle § 199 c) tr. zák. jest splněna jen, užívá-li se ve veřejné živnosti nepravé míry nebo váhy — ať již váhy ve smyslu závaží nebo váhy jako nástroje, jímž se váží —, je-li tedy zfalšována váha ať v tom či v onom smyslu, při čemž nerozhoduje, zda trvale či jen přechodně, třebas i snadno odstranitelným způsobem, kdežto jiné nepoctivé manipulace při vážení mohou býti podvodem, nespadají však pod ustanovení § 199 c) tr. zák. (srov. rozh. býv. víd. nejv. soudu č. 2574 a 3605). Podle zjištění rozsudku spočívala manipulace obžalované v tom, že na stranu určenou pro zboží dala misku, sloužící k tomu, by ryby s kovové desky váhy neklouzaly, a že na misku tu vážící 80 dkg odpočítávala kupitelům o 15 až 25 dkg méně než činila váha misky, čímž kupitelé na váze koupené ryby byli zkracováni. Byl tedy jen způsob počítání ceny prodaných ryb nepoctivý, pokud se týče, an rozsudek zjišťuje lstivé jednání, uvedené v omyl a způsobení škody, podvodný. Váha sama (přístroj k vážení) byl podle výpovědi cejchovního revidenta, jenž na žádost městského úřadu prováděl revisi na trhu, správná, což ovšem rozsudek, vycházeje z mylného právního výkladu § 199 c) tr. zák., zjistiti opomenul. Z téhož asi důvodu soud nezjišťoval ani výši škody jednáním obžalované způsobené, ač při správném výkladu zákona zjištění to bylo by nutné pro posouzení, zda jde o zločin podle § 200 tr. zák. (v doslovu zákona čís. 31/1929) či jen o přestupek podle § 461 tr. zák.

Čís. 4353.

Zajal-li lesní v lese jeho dozoru svěřeném dobytek tam se pasoucí a hnal jej do vsi, by tak zjistil majitele, požívá při tomto úkonu ochrany § 68 tr. zák. i mimo obvod onoho lesa.

(Rozh. ze dne 15. ledna 1932, Zm I 985/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Táboře